

אלוקי נשמה

1 שולחן ערוך אורח חיים הלכות הנהגת אדם בבקר סימן 1

הגה: ועוד יש לפרש שמפליא לעשות במה ששומר רוח האדם בקרבנו, וקושר דבר רוחני בדבר גשמי, והכל הוא ע"י שהוא רופא כל בשר, כי אז האדם בקו הבריאות ונשמתו משתמרת בקרבנו (דברי עצמו)

2 טור אורח חיים הלכות הנהגת אדם בבקר סימן 1

אם הולך מיד לבית הכנסת ורוצה להמתין מלברך ענט"י עד בואו לבית הכנסת שיסדר אותם עם שאר ברכות הרשות בידו אמנם אם יברך מיד ענט"י ואשר יצר י"א שצריך לומר מיד אחריה אלהי נשמה עד בא"י המחזיר נשמות לפגרים מתים **לפי שהיא סמוכה לברכת אשר יצר** ולכך אינה פותחת בברוך

וי"א שאין צריך לומר מיד אחריה ומה שאינה פותחת בברוך **מפני שהיא ברכת הודאה**

3 בית יוסף אורח חיים סימן 1

ולפי מה שכתבתי בסימן ד' (ד"ה ומשמע) בשם תשובת הרשב"א (ח"א סי' קצא) שבשחר תקנו שיטול אדם ידיו לפי שאז אנו נעשים כבריה חדשה וצריכים אנו להודות לו יתברך על שבראנו ... ולפיכך אנו צריכים להתקדש בקדושתו וליטול ידיו מן הכלי ככהן שמקדש ידיו מן הכיור קודם עבודתו **יש לומר דכיון דנטילת ידים לא אתיא אלא כדי להתקדש לברך ברכת ההודאה בתרייהו גריא ומאחר שהן נסדרות בבית הכנסת גם ברכת נטילת ידים יכול לסדרה בבית הכנסת** ומיהו בני ספרד לא נהגו לברכה בבית הכנסת אלא כל אחד מברך בביתו על נטילת ידים ואשר יצר ובבית הכנסת מתחילין מאלהי נשמה וכן עיקר

4 שולחן ערוך אורח חיים הלכות הנהגת אדם בבקר סימן 1

ברכת אלהי נשמה אינה פותחת בברוך, מפני שהיא ברכת ההודאה, וברכת ההודאות אין פותחות בברוך, כמו שמצינו בברכת הגשמים

5 משנה ברורה סימן 1

ואינה ברכה הסמוכה לחברתה ולכן רשאי לומר בבוקר בקומו עד אלהי נשמה ובבהכ"נ יתחיל אלהי נשמה [טור] ומ"מ יש לעשות על צד היותר טוב להסמיך אלהי נשמה לברכת אשר יצר ועיין בביאור הגר"א בסימן מ"ו שדעתו ג"כ דברכת אלקי נשמה סמוכה לברכת אשר יצר ע"כ נכון ליזהר בזה לכתחלה.

אם לא בירך ברכת אלהי נשמה עד אחר שהתפלל י"ח אינו מברך עוד לאחר התפלה שכיון שכבר אמר מחיה המתים הוא דומה למחזיר נשמות [פר"ח] ובשע"ת מפקפק מאוד בדיון זה ומסיק דעכ"פ אם בעת שאמר ברכת מחיה מתים היה בדעתו לברך אלקי נשמה אחר התפלה רשאי אח"כ לברך

6 בראשית פרשת בראשית פרק ב

ז) וייצר יקוק אלהים את האדם עפר מן האדמה ויפח באפיו נשמת חיים ויהי האדם לנפש חיה

7 רד"ק בראשית פרשת בראשית פרק ב

ויפח באפיו נשמת חיים - נשמת רוח חיים, נפחה בו מהרוחות העליונות לא מן הארץ כמו שאמר תוצא הארץ נפש חיה למינה, אלא האל נפח בו, כמ"ש בצלמינו כדמותינו לפיכך שנה שמה, ולא אמר רוח ונפש אלא נשמה, אע"פ שרוח ונפש נשאלים ג"כ פעמים לנשמת האדם, **נשמה הוא שם מיוחד לנשמת האדם**

8 רש"ר הירש בראשית פרשת בראשית פרק ב

גופו של האדם היה מוטל כמת, אפיו היו פעורים כדי לקלוט כבהמה את תנאי חייו הפרטיים; וה' נפח באפיו את נשמת החיים. **ניצוץ החיים של האדם ניתן בראשו, באפיו.** וכך נבדל האדם גם בהופעתו החיצונית מכל יצורי עולם. הוא מהוה על ידי כך ניגוד גמור לצמח.

קיומו של הצמח תלוי **באדמה** - למטה; חיי הבהמה תלויים **בלבה** - באמצע; ואילו חיי האדם תלויים **בראשו** - בכתר; חייו תלויים ברוחו. האדם פונה למעלה, כל כוחו מלמעלה - בעת תקוה ותוחלת ובעת מחשבה. ניצוץ החיים ניפח באפיו; ניצוץ זה נושא את האדם, והוא הזוקף את קומתו, - עם סילוק ההכרה הוא יפול

9 רבינו בחיי בראשית פרשת בראשית פרק ב

ויפח באפיו נשמת חיים. דע כי החוטם כלי לנשמה, שלשם היא נכנסת ומשם יוצאת, וע"כ הצריכו בו רז"ל (יומא פה א) על מי שנפל בו מפולת לבדוק אותו עד חוטמו שנא': כל אשר נשמת רוח חיים באפיו וגו', **ומנפלאות היצירה באדם כי תמצא אות שי"ן רשומה בכלי זה משם של "שדי" החקוק בצורת הגוף לכל נמול**, וזהו שכתוב: (איוב לב, ח) "ונשמת שדי תבינם", ידוע כי הוא כלי הריח כי הנשמה נהנית מן הריח, וע"כ אסרו רז"ל (ברכות נא ב) ריח עבודה זרה, כי אין ראוי שתהנה הנשמה מזכרון ע"ז, כי ריח כל דבר הוא הזכרון, וכענין שכתוב בקרבנות: (ויקרא ו, ח) "ריח ניחוח אזכרתה לה", והבן זה

Why is there no blessing of thanks on our ability to speak?

10 תרגום אונקלוס בראשית פרשת בראשית פרק ב

והות באדם לרוח ממללא

Two Perspectives - טהרה היא

11. <http://www.gotquestions.org/Jesus-died-for-our-sins.html>

Question: "What does it mean that Jesus died for our sins?"

When God created Adam and Eve, they were perfect in every way and lived in a virtual paradise, the Garden of Eden (Genesis 2:15). God created man in His image, meaning they also had the freedom to make decisions and choices of their own free will. Genesis 3 goes on to describe how Adam and Eve succumbed to Satan's temptations and lies. In doing so, they disobeyed the will of God by eating of the tree of knowledge from which they were forbidden:

“And the LORD God commanded the man, ‘You are free to eat from any tree in the garden; but you must not eat from the tree of the knowledge of good and evil, for when you eat of it you will surely die’” (Genesis 2:16-17). **This was the first sin committed by man, and, as a result, all mankind is subject to both physical and eternal death by virtue of our sinful nature inherited from Adam.**

12. Rabbi Pinchas Peli, On Repentance, p 184

[It] is a cornerstone of Judaism...that however great a [person’s] transgressions may be, they fail to penetrate to the innermost core of his soul. Always, and under all circumstances, there is something pure, precious, and sacred in [the human] soul.